

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פְּרִשְׁת וְאַתְחַנֵּן י' מִנְחָם אָב, ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עַם רִשִׁי

מִשֶּׁה רָבֵנוּ מִמְּשִׁיךְ לְדַבֵּר לְעַם יִשְׂרָאֵל וּמָכִין אוֹתָם לַקְּרֹאֶת הַכְּנִיסָה לָאֶרֶץ:
מִשֶּׁה רָבֵנוּ מִתְחַנֵּן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת ה', וְלֹא לַעֲבֹד עֲבֹדָה זָרָה.
הוּא מְזַכִּיר לָהֶם עַל מִתֵּן תּוֹרָה, וְאֵיךְ הִרְגִּישׁוּ בָּהּ קְרוֹבִים לֵה', עַל יְצִיאַת מִצְרַיִם וְעַל כָּךְ שָׁאִין כְּמוֹ ה'.
יִשְׁנֵם מִסְפָּר פְּסוּקִים חֲשׁוּבִים בְּחֲמִשׁ שֶׁל הַיּוֹם:
"רַק הַשְּׁמֹר לָךְ וּשְׁמֹר נִפְשְׁךָ מֵאֵד פֶּן תִּשְׁכַּח אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ וּפֶן יִסּוּרוּ מִלְּבָבְךָ כָּל יְמֵי
חַיֶּיךָ וְהוֹדַעְתָּם לְבְנֶיךָ וּלְבְנֵי בְנֶיךָ..." נֶאֱמַר בְּתוֹךְ שֵׁשׁ זְכוּרוֹת- שְׁשֶׁה דְּבָרִים שֶׁיֵּשׁ לְזָכֹר אוֹתָם מִדֵּי יוֹם
וְאוֹמְרִים בְּסִיּוֹם תְּפִילַת שְׁחִירִית. פְּסוּקִים אֵלּוּ מְדַבְּרִים אוֹדוֹת זָכְרוֹן מִתֵּן תּוֹרָה.
"אַתָּה הָרֵאֵת לְדַעַת כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים אֵין עוֹד מִלְּבַדּוֹ..." הַפְּסוּק הַנֶּאֱמָר לְפָנֵי קְרִיאַת הַתּוֹרָה
בְּשַׁבָּת וּבְשִׁמְחַת תּוֹרָה בְּשַׁעַת הַהִקְפּוֹת.
"וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאֶרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד "
שַׁעַר הַיַּחֲוֹד וְהָאֱמוּנָה מְבַסֵּס עַל הַפְּסוּק הַזֶּה.

תְּהֵלִים / יוֹם י' בַּחֲדָשׁ פָּרָקִים נ"ה- נ"ט

בְּתֵהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם יִשְׁנֹו נֶגוֹן מֵאֵד מִפָּרָסִם: "פָּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי"- דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֶת הַמְּלִים הָאֵלּוּ
כְּדִי לְהוֹדוֹת לֵה' עַל כָּךְ שֶׁהֲצִיל אוֹתוֹ מִיַּד אוֹיְבָיו. שָׂרִים אוֹתוֹ בְּחֲגֵי הַגָּאוּלָּה שֶׁל הָרַבִּיִּים.
בְּהַמְּשֹׁךְ הַפְּסוּק בְּתוֹב: "כִּי בְּרַבִּים הָיוּ עֲמָדִי". מִדּוּעַ דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר זֹאת? בְּגִלְל שְׁכָלָם הַתְּפַלְּלוּ
עֲבוּר דָּוִד הַמֶּלֶךְ שֶׁיִּנָּצֵל, אָפְלוּ אוֹיְבָיו.
הֵם יָדְעוּ שֶׁהוּא צוֹדֵק, וְרָצוּ שֶׁהִמְחִלְקֵת תִּסְתֵּיִם. לָכֵן הֵם הַתְּפַלְּלוּ שֶׁדָּוִד יִנָּצֵחַ, וְכָךְ אָכֵן הָיָה.

תניא / אגרת הקדש סימן ד' (י' מנחם אב שנה פשוטה)

ישנם שני סוגי רגשות: דברים שאנו מרגישים בגלל שאנו חושבים עליהם, או דברים שהם פשוט קיימים.

באשר חושבים על משהו ואז מרגישים אותו, זאת חיצוניות הלב. אבל משהו שהוא ממש חלק מאתנו- אנו לא צריכים לחשב עליו, הוא פשוט קיים. למשל אם מישהו קופא מקור, הוא לא חושב עד כמה קר לו, הוא מרגיש מיד שהוא צריך מעיל.

כך גם הנשמה שלנו, היא כל כך קרובה לה', שהיא לא צריכה לחשב עליו כדי להרגיש קרוב. זאת פנימיות הלב. אבל בגלל שאנחנו אוהבים בנוסף דברים כמו משחקים, צעצועים, מכוניות, פאזלים וממתקים.. הנשמה שלנו בגלות והם מונעים ממנה את אהבת ה'.

אז איך נוכל להוציא את הנשמות שלנו מהגלות?

1. לעשות זאת בעצמנו- להפסיק לחשב כל הזמן כמה אנחנו אוהבים גשמיים. ולחשב איך אנחנו יכולים להשתמש בגשמיים הזו כדי לאהב יותר את ה'. למשל אפשר להתחלק בחפצים הגשמיים שלנו עם ילד אחר וכך לקיים מצוות אהבת ישראל ובמילא אהבת ה' וכדומה.

2. לא יכולים לעשות בעצמנו- אבל כשאנו מתפללים, ה' נותן לנו מתנה מיוחדת. הוא יכול לקחת מאתנו את החלק האחרון בתוכנו שעדיין אוהב גשמיים.

זו משמעות הפסוק: "ומל ה' את לבבך" - ה' עושה ללב שלנו "ברית מילה" להוריד את החלק בתוכנו שמשאיר אותנו בגלות. בינתיים, ה' נותן את המתנה הזו בשעת התפלה. אולם כשמשיח יבוא, הוא יקח מאתנו את ערלת הלב לתמיד!

היום יום / י' מנחם אב

היום לומדים עוד על אהבת ישראל בהמשך למה שלמדנו בשבוע שעבר בתניא

באגרת הקדש "קטנתי", האדמו"ר הזקן פתב מכתב לחסידים אחרי שיצא מהמאסר ב"ט בכסלו. באגרת הזו הוא בקש שלא להתנהג ברשעות למתנגדים. ישנם שני חלקים במכתב הזה שהם יוצאי דופן במיוחד.

1. האדמו"ר הזקן אמר מאמר שלוש פעמים, המאמר נקרא: "כמים הפנים" ואז הוא הוסיף חלק למכתב.

במאמר מדבר על כך שהמים הם כמו מראה, וגם הלב שלנו הוא כמו מראה. כשאנו מתנהגים בדרך מסויימת לאנשים מסויימים, הם גם יתנהגו אלינו כך. כשחסידים ישקיעו מאמץ באהבת ישראל למתנגדים, המתנגדים יאהבו אותם חזרה. ולא תהיה עוד מחלקת.

2. האדמו"ר הזקן הוסיף שלוש מלים בסוף המכתב "במדת האמת ליעקב". שלחסידים צריכה להיות אהבת ישראל, אבל עליהם לחוש זאת באמת!

הרבי המהר"ש אמר, שאם האדמו"ר הזקן היה משמיט את המלים האלו, היו לו עוד 50.000 חסידים. אבל האדמו"ר הזקן ידע שקל להתנהג בדרך מסויימת אבל הוא רצה שהחסידים ב- א מ ת ירגישו באפן כזה.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה צ"ד, צ"ה, צ"ו, צ"ז. עשה פ"ו

היום נלמד עוד חמש מצוות הקשורות לבעלי החיים אותם אסור להקריב בקרבן על גבי המזבח.

1. **מצוות לא תעשה צ"ד** - אסור לשורף חלקים של בהמה בעלת מום על גבי המזבח. אתמול למדנו מצוה נפרדת שלא להקריב אותה בקרבן, לא לשחוט אותה ולא להזות מדמה.
2. **מצוות לא תעשה צ"ה** - אפלו אם יש לבהמה מום שעומד לעבור, כמו פצעון קטן שיחלים בעוד מספר ימים, אסור להקריב אותה בקרבן עד שהפצע יתרפא.
3. **מצוות לא תעשה ע"ו** - אם גוי רוצה להתקרב לה' על ידי הבאת קרבן, גם לו אסור להקריב קרבן עם מום.
4. **מצוות לא תעשה צ"ז** - אם ישנה בהמה שהחלטנו שהיא תובא בקרבן, צריכים להיות מאד זהירים שלא להטיל בה מום, מכיון שאז לא נוכל להביאה בקרבן.
5. **מצוות עשה פ"ו** - אם בהמה שהיתה אמונה להיות מוקרבת בקרבן, נופל בה לפתע מום, מה עלינו לעשות? הבהמה היא קדושה, ואסור להשתמש בה בשביל שום דבר אחר, אבל איננו יכולים עוד להקריב אותה בקרבן. לכן נתן להחליף אותה בבהמה אחרת ללא מום, ואז הקדשה עוברת מהבהמה הראשונה לבהמה השניה ואז אפשר לשחוט את הבהמה הראשונה לשמוש אישי.

רמב"ם / הלכות אסורי מזבח פרקים ב', ג', ד'

ברמב"ם של היום מספר עוד אודות המצוות שלמדנו:

פרק ב' - לומדים אודות דברים שונים שמטילים מום בבהמה. גם לומדים על מומים שיכולים לעבור, ובהמות שכשורות לקרבן.

פרק ג' - לומדים פסוקים מהתורה אודות בעלי החיים שראויים לקרבן הנה חלק מהדברים: הבהמה צריכה להיות ללא מום או צפור ללא מום גדול. הבהמה צריכה להיות לפחות בת שמונה ימים ולא יכולה להיות בהמה שמעורבת משני סוגי בהמות (כמו חצי כבש וחצי עז).

פרק ד' - ישנם סוגים שונים של בהמות שאפילו אם אין בהם מום, אסור לנו להביא אותם בקרבן. למשל אם השתמשו בבהמה לעבודה זרה או לעברה, אסור להקריב אותה.

זרכי החסידות / וידעת

בחמש היום מופיע הפסוק **"וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד."**

חסידות מסבירה שבפסוק הזה משה רבנו אומר לבני ישראל שעליהם לזכר תמיד שהויה הוא האלקים. בזמנים שונים, ה' מביע את עצמו בדרכים שונות. לעתים ישנם רגעים שבהם אנו רואים את ה' באפן של הויה, שם ה' שבו חסדו וכחו ברורים ונהירים.

לבני ישראל היו הרבה "רגעי הויה" מיוחדים, כמו בזמן מתן תורה, בזמן בית המקדש הראשון ובנס חנכה.

אנו חווים "רגעי הויה" גם בחיינו הפרטיים, באשר נסים גדולים או קטנים מראים לנו שה' דואג לנו.

זה יכול להיות כשמצליחים במבחן שהיה מאד קשה, או כשמקבלים משהו שמאד רוצים.

ישנם גם רגעים שה' מביע את עצמו באפן של אלקים. זאת אומרת שחסדו של ה' מסתר, וישנם רגעים שיכולים להיות קשים ביותר. עם ישראל חוה רגעים כאלו במהלך החרבן ובמשך אלפים שנות הגלות. כאשר הכל נראה לא טוב, או קורים דברים מפחידים או כואבים, זה בעצם רגע שבו חיות ה' באה באפן של אלקים.

אבל משה רבנו מזכיר, שלא משנה איך, זה עדין אותו ה'.

ה' הוא ה' בין אם הוא מתגלה לנו באפן של הויה ובין אם באפן של אלקים. ה' ואהבתו לבני ישראל תמיד נמצאים שם, אפילו כאשר זה נראה מסתור.

כאשר ה' נותן לאדם "רגע של אלקים" הוא בעצם מנסה אותו לראות אם יוכל להגיע לדרגות הפנימיות של נשמתו כדי לדעת ("וידעת") שה' נמצא שם איתו. כאשר הוא עובר מבחן, ועדין מתנהג כפי שה' רוצה שיתנהג, אז אין סבה שה' יסתתר עוד, וה' יראה את חסדו.

גאולה ומשיח / מצפים לביאת המשיח

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

הרמב"ם אומר שלא רק שיש להאמין בביאת המשיח, יש גם להתלהב ולצפות לו בפעל מידי יום.

קל להבין שצריך להאמין במשיח, אבל הצפייה לבוא המשיח היום- לשם מה? האם זה לא יגרם לאדם סתם להתעצב אם משיח לא מגיע היום?

למה לא מספיק להאמין שהוא יגיע כאשר יגיע?

אחת הסבות היא שהצפייה עצמה היא שתקרב את ביאת המשיח.

אם אנו מצפים לביאת המשיח היום, נתפלל כדי שיבוא, ונקיים יותר מצוות כדי לזרז את בואו.

ואז משיח יבוא תכף ומיד!